

Arrest

nr. 61 202 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Congolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22 april 1979 te Kinshasa. U had samen met uw vriend (L.L.) een handeltje in kleren. Sinds 2003 had u een relatie met (D.H.). Jullie woonden niet samen en hadden geen exclusieve relatie. In april 2009 werd u aangehouden door mensen van de PIR (Police d'Intervention Rapide). Zij hadden hiervoor opdracht gekregen van de minister voor communicatie en media, Lambert Mende Omalanga. U werd geslagen en mishandeld. U werd gedurende een week vastgehouden op het hoofdkwartier van de PIR. U kreeg te horen dat u een relatie had met de vrouw van de minister. Toen uw vriend (L.L.) uw detentie vernam zorgde hij er voor dat u vrijgelaten werd. U besloot dat u niet in het land kon blijven omdat u problemen had met iemand

van de autoriteiten. Nog diezelfde maand reisde u via Turkije naar Griekenland. Gezien de slechte situatie voor asielzoekers in Griekenland besloot u er geen asiel aan te vragen. U contacteerde uw vriend (L.) en legde hem de situatie in Griekenland uit. Hij zorgde ervoor dat u in juni 2009 terug kon keren naar Kinshasa. U vernam van (D.) dat ze eveneens een relatie had met de minister die u voordien had laten opsluiten. Ze verzekerde u echter dat ze van u hield en dat ze de relatie met de minister enkel had voor het geld. U zette uw activiteiten als handelaar verder; u werd door één van uw vaste klanten in contact gebracht met (F.Y.) die een bestelling van 500 kaki broeken bij u plaatste. In augustus 2009 reisde u naar Turkije om de broeken op te halen en leverde u zoals afgesproken de broeken aan (F.Y.). In december 2009 werd u door drie mannen van straat geplukt. U werd naar de gevangenis 'circo' gebracht waar u verhoord werd. Er werd u niet gezegd waarom u naar daar gebracht werd. Er werd u alleen gezegd dat u ging sterven. Uiteindelijk werd u opgesloten in een cel. De eerste nacht werd u uit uw cel gehaald. U werd geslagen en naar een andere plek overgebracht waar u wederom verhoord werd. U werd op een vat met uitwerpselen gebonden. U kreeg te horen dat (F.Y.) gepoogd had een staatsgreep te plegen en dat u als medeplichtige gezien werd. U begreep er niets van. Nadien werd u terug naar uw cel in de 'circo' gebracht. Niemand wist waar u was. U mocht geen bezoek ontvangen. Ook de daaropvolgende nachten werd u telkens terug naar die andere plek gebracht waar u ondervraagd en mishandeld werd. De vierde nacht werd u niet terug naar de 'circo' gebracht maar werd u opgesloten op de plek waar u iedere nacht naartoe gebracht werd. U werd opgesloten in een kleine cel. U onderging er veel mishandelingen. In februari 2010 vertelde één van de bewakers u dat u die nacht gedood zou worden. U verzekerde hem dat u niets te maken had met de poging tot staatsgreep en dat u onschuldig was. U huilde. De bewaker bevestigde dat hij wist dat u onschuldig was. Hij vertelde u dat de echte reden waarom u aangehouden werd was dat u een relatie had met de vrouw van de minister. U zei de bewaker dat hij het geld dat u bij zich had ten tijde van uw arrestatie, met name 3500\$, mocht houden als hij u zou helpen. De bewaker liet u ontsnappen. Hij drukte u wel op het hart het land te verlaten want als u nogmaals aangehouden zou worden, dan zou er geen medelijden meer zijn en dan zou u gedood worden. U ging naar uw vriend (L.) die zijn oom erbij haalde. U vertelde hen alles wat er gebeurd was. U werd in veiligheid gebracht in het huis van een oude man. Drie dagen later verliet u uw land samen met een vrouw genaamd (N.). Op 1 maart 2010 kwamen jullie aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in uw land van herkomst vervolgd werd door de minister van media en communicatie omdat u een relatie had met een vrouw met wie hij ook een relatie had (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 24 januari 2011, hierna CGVS, pp. 5-6-7).

Er dient opgemerkt te worden dat er een aantal ernstige bedenkingen rijzen bij uw verklaringen met betrekking tot uw detentie. U vertelde dat u nadat u van straat geplukt werd door drie mannen naar de 'circo' gebracht werd (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U situeerde de 'circo' op de 'Avenue du 24 novembre', tegenover het Institut Supérieur de Commerce (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U preciseerde dat daar de 'circo' nu ligt maar dat die vroeger achter het 'Palais du Peuple' lag (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wat de huidige naam is van de 'circo' stelde u alleen de naam 'circo' te kennen en niet te weten of de naam veranderd is (zie verhoorverslag CGVS, p.12). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de plaats die u beschreef als de huidige 'circo' en waar u beweerde aanvankelijk gevangen te zijn gehouden, de bureau's zijn van de 'IPKin' (Inspection Provinciale de la Police de Kinshasa). (zie documentatie in het administratieve dossier). Deze plek heeft echter nooit bekend gestaan onder de naam 'circo' in tegenstelling tot de plaats waar de bureau's van de IPKin voordien gevestigd waren, met name achter het 'Palais du Peuple' op de vroegere site van de 'circo' (zie documentatie in het administratieve dossier). Het is dan ook op zijn minst bedenkelijk te noemen dat u de huidige kantoren van de IPKin identificeerde als de 'circo' en niet bleek te weten welke instantie er precies gevestigd is in deze kantoren. (zie verhoorverslag CGVS, pp.11-12). Verder beschreef u de zoals u het noemde huidige 'circo' als bestaande uit een hoofdgebouw en enkele bijgebouwtjes waarin onder andere een cel en een bureau gevestigd zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.12 en tekening 'circo' in bijlage). U verduidelijkte dat het hoofdgebouw geen verdiepingen heeft en dat het slechts een gelijkvloers betreft (zie verhoorverslag CGVS tekening 'circo' in bijlage). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare bronnen blijkt echter dat dit hoofdgebouw wel degelijk uit verschillende verdiepingen

bestaat (zie documentatie in het administratieve dossier). Daar u vertelde dat u vier dagen opgesloten zat op deze plek mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u toch minstens wist of het hoofdgebouw uit verschillende verdiepingen bestond en dat u wist welke instantie er op deze plek gevestigd is. U was hier duidelijk niet van op de hoogte.

Voor wat uw verklaringen betreffende de redenen van uw detentie aangaat dient volgende opmerking gemaakt te worden. U verklaarde dat u aangehouden werd en geëxecuteerd zou worden omdat u er van beschuldigd werd zaken verkocht te hebben aan de hoofdverdachte van een poging tot staatsgreep (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat dit echter een drogreden was en dat u later vernam dat het de minister Lambert Mende was die de opdracht gegeven had u op te sluiten en te doden omdat u een relatie had met een vrouw met wie hij ook een relatie had (zie verhoorverslag CGVS, pp.7-11). Uw verklaring dat er een drogreden gebruikt zou zijn om u te kunnen opsluiten en doden is niet consistent met uw verklaringen dat als je in Congo problemen hebt met een invloedrijk iemand je gewoon aangehouden wordt zonder enige aanklacht (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U voegde verder nog toe dat in uw land alles mogelijk is om mensen te doden, zeker door iemand die echt macht heeft en dat ze je makkelijk kunnen elimineren zonder spoor (zie verhoorverslag CGVS, p.10). Het is dan ook op zijn minst bedenkelijk te noemen dat er een drogreden gebruikt zou zijn om u aan te houden en te doden terwijl u zelf verklaarde dat het om een illegale detentie ging en dat het niet officieel gebeurde maar verborgen en er dus helemaal geen drogreden nodig was (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U stelde overigens zelf dat in uw land de mensen die het land leiden de macht hebben en dat ze u zo kunnen doden en niemand iets zal zeggen (zie verhoorverslag CGVS, p.14).

Bovenstaande bedenkingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw detentie en de redenen van uw detentie en bij gevolg ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de vervolging waar u beweerde het slachtoffer van te zijn geweest in Congo.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op enkele andere verklaringen die u aflegde en waarbij eveneens vraagtekens rijzen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang brengen. Zo verklaarde u dat u in april 2009 een eerste keer uw land ontvluchtte omdat u vervolgd werd door de minister Lambert Mende doordat u een relatie had met (D.H.) met wie hij eveneens een relatie had (zie verhoorverslag CGVS, pp.7-8). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u, na uw terugkeer naar uw land in juni 2009, uw relatie met (D.) gewoon verder zette gaf u als enige antwoord dat het door de liefde was (zie verhoorverslag CGVS, p.9). Gezien u omwille van deze relatie al eens opgesloten werd en hierdoor daarenboven het land een eerste keer ontvluchtte is dit een opmerkelijke verklaring waarom u na uw terugkeer uw relatie gewoon terug opnam (zie verhoorverslag CGVS, p.9).

Gelet op voorgaande motivering in verband met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde op het Commissariaat-generaal een 'attestation de perte de pièces' (met nummer 211/009), een 'attestation médicale', een 'rapport médicale' en een 'demande d'analyse' van het Hopital Militaire Regional de Kinshasa (met respectievelijk nummers 0130/MDN-AC/DGSS/HMRKIN/2010 en 0129/MDN-AC/DGSS/HRMKin/2009 en 587) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar noch uw identiteit noch het feit dat u enige medisch problemen zou hebben in twijfel getrokken worden.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift verschillende doktersattesten die hij in België liet opstellen en waaruit blijkt dat hij blaasproblemen kent.

2.1.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea, 57/7bis en 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980

(vreemdelingenwet), artikel 197, 198, 199 en 203 van de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* van januari 1992 en artikel 17, § 2 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt voorts dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Krachtens artikel 197 tot 199 van *“de Handbook on Procedures”* zijn onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden om de status te weigeren en moet de interviewer deze interpreteren in het licht van de omstandigheden van het dossier. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) begaat een manifeste appreciatiefout door steeds de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te hanteren, zonder rekening te houden met *“bepaalde verklaringen van verzoeker”* die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak schendt verweerder tevens *“het zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Inzake de verwarring tussen de ‘circo’ en de burelen van de ‘IPKin’ had verweerder artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 moeten toepassen. Het is opmerkelijk dat hierover maar drie vragen werden gesteld. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor en kan enkel herhalen dat hij niet veel over ‘circo’ weet, dat hij niet wist dat hij daar werd vastgehouden voor hij het andere gedetineerden vroeg, dat hij er maar vier dagen verbleef en pas ’s nachts werd overgebracht naar een andere cel toen hij niets kon zien. Indien verweerder twijfelde aan de detentie had deze vragen moeten stellen over het dagelijkse leven in de gevangenis. Door enkel geografische en institutionele vragen te stellen hield verweerder geen rekening met verzoekers profiel. Het is begrijpelijk als gewone burger dat hij over detentieplaatsen of de beheerders hiervan weinig weet. Aangaande zijn omschrijving van het gebouw van de ‘circo’ stelt verzoeker dat hij in staat was een correct plannetje te tekenen. Het leek hem dat er geen verdiepingen waren maar hij twijfelde hierover. Zelf werd hij vastgehouden op het gelijkvloers en is hij nooit de trappen opgegaan.

Betreffende de reden van zijn detentie wijst verzoeker op zijn verklaringen van bij het CGVS en betoogt hij dat zijn ervaring bevestigt dat in Kongo alles mogelijk is en machtige mannen zomaar mensen kunnen vermoorden. Hij benadrukte dit op het einde van het gehoor en vertelde over een politiemann die werd neergeschoten. In het begin van zijn detentie kende verzoeker de redenen niet, ook de drogreden niet. Hij kan niet verklaren waarom ze een drogreden uitvonden en kan dit enkel uitleggen doordat zijn vijand hem al dood ziet en dat deze dood na foltering moet gebeuren. De minister gaf waarschijnlijk opdracht om hem te ondervragen en folteren. Misschien gebeuren folteringen gemakkelijk wanneer men kan ondervragen. Nu verzoeker contact had met F. was het ideaal om hem mee in de zaak te betrekken. Dat hij een bestelling vervulde voor F. wordt door verweerder niet betwist. Verzoeker wijst op zijn verklaringen van bij het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat de drogreden door de autoriteiten niet serieus werd opgevat, alsmede dat nooit enige officiële aanklacht of vervolging volgde. Verzoeker vindt dit een raar motief dat niet zwaarwegend is. Vooral omdat hij de intentie van zijn vervolgers moeilijk kan verklaren nu hij niet in hun vel zit. De kern van het onderzoek is de daadwerkelijkheid van de vervolging. Daartoe moet niet noodzakelijk duidelijk worden gemaakt wat de exacte redenen van de vervolgers zijn.

Verzoeker betoogt dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij wist dat de relatie tussen D.H. en de minister nog aan de gang was bij zijn terugkeer. Hij wenst te verduidelijken dat hij uit liefde terugging naar D.H. Zij waren heel gehecht aan elkaar en startten hun relatie reeds in 2003. Verzoeker dacht dat D.H. geen relatie meer onderhield met de minister na zijn terugkeer uit Turkije.

Verzoeker besluit onder verwijzing naar het Franstalige arrest nr.103.869 van 21 februari 2002 van de Raad van State dat de door verweerder aangehaalde argumenten niet voldoende zijn. In de bestreden beslissing wordt nergens een tegenstrijdigheid onderlijnd. Enkel worden er ongeloofwaardigheden aangestipt. Het uiteindelijke doel van de asielprocedure mag niet uit het oog worden verloren. Indien het relaas in grote lijnen samenhangend en geloofwaardig is dient het statuut erkend te worden.

Verzoeker citeert artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Hij legt een nieuw medisch getuigschrift neer, opgemaakt door een Belgische dokter en legde voordien reeds medische stukken neer, afkomstig uit Kongo. Verweerder maakt zich hieromtrent schuldig aan een onvolledige redenering en had minstens een causaal verband kunnen zoeken tussen de fysieke

aandoening van verzoeker en zijn huidige medische problemen, vooral nu dit verband duidelijk blijkt uit het gehoorverslag. Verzoeker haalt rechtspraak aan van het EHRM in de zaak *R. c .v. Sweden* waarin het Hof de conclusie van het medisch rapport aanvaardde dat de verwondingen van R.C. konden zijn veroorzaakt door foltering, alsmede dat de autoriteiten, indien zij hierover twijfels hadden, een expert hadden moeten aanstellen. Ook dient artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet te worden toegepast en moet verweerder bewijzen dat zulke aandoeningen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen.

Verzoeker citeert rechtsleer van J. Hathaway en verwijst naar artikel 57/7*ter* van de vreemdelingenwet, rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en paragraaf 203 van *“de Handbook on Procedure”*.

Ten laatste had verweerder uit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen afleiden dat er ook geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, ter staving waarvan verzoeker verwijst naar arrest nr.186.232 van de Raad van State.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet nader welk *“beginsel van behoorlijk bestuur”* hij, benevens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze baseert op het feit dat het CGVS een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan door *“telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden”*, door geen rekening te houden met *“bepaalde verklaringen van verzoeker”* en door geen rekening te houden met *“alle elementen van de zaak”*. Verzoeker beperkt zich in deze echter tot het opwerpen van voormelde algemene beweringen en laat na ook maar enigszins *in concreto* te duiden waar of op welke wijze een voor hem nadelige interpretatie zou zijn gehanteerd. Evenmin werkt hij aan de hand van concrete elementen uit dat of met welke verklaringen of elementen onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het opwerpen van dergelijke louter algemene beweringen is geenszins afdoende om aan te tonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en inhoudelijke aan kritiek onderwerpt. Bijgevolg wordt in wezen de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal motiveert, nog daargelaten dat het feit dat verzoeker terugkeerde naar Kongo op zich reeds afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van een minister in zijn land van herkomst, met recht dat het opmerkelijk is dat hij verklaarde na deze terugkeer gewoon zijn relatie met D.H. te hebben verder gezet en ter verklaring hiervan niet verder kwam dan te stellen dat het door de liefde was. Gezien hij omwille van deze relatie al eens opgesloten werd en het land reeds zou zijn ontvlucht is het niet aannemelijk dat hij na zijn terugkeer zijn relatie zonder meer zou verder zetten. Dat hij *“door de liefde”* besloot zijn relatie verder te zetten en, zoals hij aangeeft in het verzoekschrift, *“heel gehecht”* was aan D.H., kan bovendien moeilijk worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS, alwaar hij aangaf dat hun relatie niet-exclusief was en dat hij ook nog andere vriendinnetjes had (administratief dossier, stuk 3, p.7). Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen, niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat D.H. na zijn terugkeer nog een relatie had met de minister kan evenmin worden aangenomen. Dit betreft een loutere *post factum* verklaring nu hij dit niet vermeldde wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij zijn relatie verder zette. Voorts kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij zich, gezien de problemen die hij hierdoor reeds zou hebben ondervonden, minstens bij D.H. zou informeren omtrent haar relatie met de minister alvorens zijn relatie met deze vrouw zonder meer verder te zetten.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de detentie na zijn tweede arrestatie in december 2009. Op 3 juni 2010 verklaarde hij, wanneer hem een aantal bijkomende vragen werden gesteld: *“In december 2009 werd ik opgepakt in Gombe. Ik werd 1 dag vastgehouden op het politiekantoor en ‘s nachts werd ik geblinddoekt overgebracht naar een plaats waar allemaal cellen waren. Ik weet niet of het een gevangenis was”*. Vervolgens zou hij op deze plaats opgesloten hebben gezeten tot februari 2010 (administratief dossier, stuk 11, bijkomende vragen). In de vragenlijst maakte verzoeker nergens melding van het feit dat hij aanvankelijk een dag zou zijn vastgehouden op een politiekantoor, noch van het feit dat hij niet wist waar hij werd opgesloten, doch stelde hij: *“Ik werd toen gearresteerd door mannen in burgerkledij. Ik werd opgesloten tot februari 2010 in een gevangenis te Circo”* (administratief dossier, stuk 10, p.2). Bij het CGVS gaf verzoeker nogmaals een andere versie van de feiten daar hij beweerde aanvankelijk naar de ‘Circo’ te zijn gebracht doch daar slechts vier dagen opgesloten te hebben gezeten. Hij zou gedurende deze vier dagen ‘s nachts steeds met een wagen naar een andere plaats zijn gebracht, alwaar hij werd mishandeld, en vervolgens zou hij definitief naar deze andere plaats zijn getransfereerd. Verzoeker preciseerde in dit kader uitdrukkelijk: *“De vierde nacht toen ik gebracht werd naar de plek waar ze me mishandelden, hebben ze me niet terug naar de circo gebracht maar hebben ze me daar in een cel opgesloten (...) IK bleef daar lange tijd. Tot februari 2010”* (administratief dossier, stuk 3, p.6). De voormelde frappante tegenstrijdigheden doen op fundamentele wijze afbreuk aan verzoekers beweerde tweede detentie.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken bovendien met recht dat verzoeker de plaats waar hij (aanvankelijk) zou zijn opgesloten, met name de kantoren van de ‘IPKin’ verkeerdelijk identificeerde als de ‘circo’ en niet bleek te weten welke instantie er precies is gevestigd in deze kantoren. Verzoeker voert in dit kader ten onrechte aan dat toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 17, § 2 van voormeld KB van 11 juli 2003. Dit artikel bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Aan verzoeker worden aangaande het gebouw waar hij werd opgesloten

echter geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen verweten, zodat niet kan worden ingezien hoe dit artikel toegepast had moeten worden. De commissaris-generaal motiveert tevens terecht dat van verzoeker redelijkerwijze mocht worden verwacht dat hij toch minstens wist of het hoofdgebouw waar hij werd opgesloten al dan niet uit verschillende verdiepingen bestond. Verzoeker biedt voor deze pertinente en terechte vaststelling geen afdoende verklaring. Dat hij *"twijfelde"* of er al dan niet verdiepingen waren en zelf zou zijn vastgehouden op het gelijkvloers vindt geen steun in het dossier; op het CGVS gaf hij immers eenduidig aan dat het hoofdgebouw geen verdiepingen had en zou hij bovendien niet zijn opgesloten in dit hoofdgebouw maar in een cel in een bijgebouw tegenover dit gebouw (administratief dossier, stuk 3, p.12 en plannetje 'circo' in bijlage).

Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker uiterst vage verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn detentie. Zo kon hij, ondanks dat hij aanvankelijk met vijftien tot twintig mensen in één cel zou hebben gezeten en van hen vernam waar hij was, van geen van deze medegevangenen de naam geven. Voorts zou hij enerzijds hebben vernomen dat hij in de 'circo' was doch wist hij anderzijds niet waarvoor 'circo' staat. Evenmin wist hij of er maar één cel of meerdere cellen waren, of er een keuken was en hoe de straat heette waarin de gevangenis lag. Ook de naam van de bewaker die hem zou hebben geholpen te ontsnappen en aan wie hij aldus beweerdelijk zijn leven te danken heeft maar aan wie hij ook 3.500 dollar gaf, bleek verzoeker niet te kunnen geven (administratief dossier, stuk 3, p.6, 10-12).

De commissaris-generaal stelt voorts terecht vast dat verzoekers verklaring dat er een drogreden zou zijn gebruikt om hem te arresteren niet consistent is met zijn verklaringen dat (i) je in Kongo, wanneer je problemen hebt met een invloedrijk persoon, gewoon aangehouden wordt zonder enige aanklacht (ii) het aldaar mogelijk is iemand te doden, zeker voor iemand die macht heeft, en dat ze je makkelijk kunnen elimineren zonder spoor (iii) de mensen die het land leiden de macht hebben en hem zo kunnen doden zonder dat iemand iets zal zeggen. Eveneens motiveert de commissaris-generaal met reden dat het bedenkelijk is dat er een drogreden zou zijn gebruikt om hem aan te houden en te doden nu hij zelf verklaarde dat het om een illegale detentie ging en dat het niet officieel maar verborgen gebeurde. In het licht van deze verklaringen was er immers helemaal geen drogreden nodig. Verzoeker formuleert in zijn verzoekschrift een aantal louter hypothetische en op vermoedens gesteunde beweringen doch deze doen geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat het in het licht van zijn verklaringen niet aannemelijk is dat men een drogreden zou gebruiken. Het voorgaande klemt nog des te meer daar het, gelet op zijn verklaring dat zijn vermeende betrokkenheid bij een poging tot staatsgreep door F.Y. een drogreden was en dat de werkelijke reden achter zijn arrestatie en detentie was dat hij een relatie had met D.H., die tevens een relatie had met een minister (administratief dossier, stuk 3, p.7), wel erg opmerkelijk is dat verzoeker zich enerzijds wel uitgebreid omtrent de drogreden, i.e. de poging tot staatsgreep door F.Y., heeft geïnformeerd via internet (*ibid.*, p.10) doch, anderzijds, zich kennelijk niet heeft geïnformeerd omtrent de minister die volgens hem in werkelijkheid achter zijn arrestatie zat en de actor van vervolging is. Verzoeker antwoordde, gevraagd wat hij van deze minister weet: *"ik weet alleen dat hij minister is van communicatie pers en media Ik ken zijn privéleven niet"*. Hij wist niet tot welke partij deze minister behoorde, kon evenmin preciseren sedert wanneer deze minister van communicatie en media was en kon niet aangeven waar deze zijn grote invloed haalde. Verzoeker wist ook niet hoe de relatie tussen de minister en D.H. tot stand kwam en gaf aan niet te weten of deze minister voordien reeds minister van iets anders was (*ibid.*, p.9-11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zou worden geïnviseerd door de minister van communicatie en media en ervan op de hoogte was dat zijn vermeende betrokkenheid bij een poging tot staatsgreep een drogreden was, zich enerzijds wel zou informeren omtrent deze drogreden doch anderzijds een kennelijk gebrek aan interesse zou vertonen omtrent de minister die in werkelijkheid achter zijn arrestatie zat. Tekenend in dit opzicht is verzoekers verklaring: *"(...) ik wist niet waarom ik nog verder opzoekingen zou doen over hem"* (*ibid.*, p.11).

Hetgeen voorafgaat klemt nog des te meer daar verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Daarenboven legde hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon verzoeker de volledige naam niet geven van de dame die hem naar België zou hebben begeleid. Voorts kon hij niet preciseren onder welke naam of nationaliteit hij zou hebben gereisd en wist hij evenmin welke foto in het door hem gebruikte paspoort zou zijn opgenomen (*ibid.*, p.5).

De voormelde vaststellingen zijn voldoende om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas. Gelet op deze vastgestelde ongeloofwaardigheid is de

verwijzing naar rechtsleer van J. Hathaway, het *“Handbook on Procedure”*, artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *in casu* niet dienstig.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen. Wat betreft het *“attestation de perte de pièces”* motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoekers identiteit niet in twijfel wordt getrokken. Dit attest bevat echter geen gegevens die betrekking hebben op zijn concrete asielmotieven (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Voor het overige legt verzoeker nog een aantal medische attesten neer (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stukken 11 en 13). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan echter niet worden aangenomen dat de in deze attesten omschreven medische problemen zouden zijn opgelopen in de omstandigheden zoals verzoeker voorhoudt. Dergelijke medische attesten vormen immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdende met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden bepalen waarin deze werden opgelopen. Derhalve kan het bijbrengen van medische attesten, zonder dat deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, op zich niet leiden tot de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van voormeld KB van 11 juli 2003. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Wat betreft zijn verwijzing in dit kader naar de zaak *R.C. v. Sweden* voor het EHRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde zich in een vergelijkbare situatie te bevinden.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekers enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS